

8 - 21 juny 1998

VI Mostra Internacional de Films de Dones

Pepón Coromina

Guys and Dolls

Record de Frank Sinatra i Ricardo Franco

VI Mostra Internacional de Films de Dones

Aquesta Mostra, organitzada conjuntament per Drac Màgic i la Filmoteca, s'ha convertit ja en una cita ineludible en la nostra programació. L'edició d'enguany, la sisena, conté les seccions habituals com "Panorama", "Monografia" i l'espai dedicat a les cineastes catalanes —i aquest any, també de Madrid—, on poden mostrar els seus darrers treballs, essencialment curtsmetratges. La secció "Homenatge" serveix per recordar la desapareguda directora Pilar Miró, mentre que la secció retrospectiva "Memòria" està dedicada a les cineastes pioneres del nord d'Europa. En el moment de tancar aquest programa, estaven confirmades les presències de les cineastes Cheryl Dunye, Andrea Weiss i Barbara Probst Solomon. Com sempre, la Mostra ha editat un catàleg on s'inclou tota la informació. Altres actes que la Mostra ha organitzat, al marge de les projeccions a la Sala Aquitània, són els següents: divendres, dia 5 de juny, a les 7 de la tarda, tindrà lloc a la Sala d'Actes del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (Carrer Montalegre, 5), un homenatge a la historiadora M. Carmen García Nieto, desapareguda fa uns quants mesos. En aquest acte, presentat per Cristina Borderias, professora de la Universitat de Barcelona, es projectarà el film *The Life and Times of Rosie the Riveter* de la directora Connie Field. D'altra banda, el dimecres 10 de juny, a les 7 de la tarda, Paula Rabinowitz, professora del Departament de Llengua i Literatura Anglesa de la Universitat de Minneapolis i autora de diferents estudis sobre cinema, donarà una conferència sobre el tema "La primera generació de cineastes feministes i els moviments d'avantguarda artística". Aquest acte, que serà presentat per Giulia Collaizi, de la Universitat de València, es desenvoluparà a la Sala del Centre del Col·legi de Periodistes (Rambla Catalunya, 10, primer pis).

Volem agrair la col·laboració del Svenska Institutet i la Cinémathèque de Toulouse pel que fa als films de les cineastes pioneres.

Presentació

Renovant les intencions. En trobades recents entre organitzadores de Festivals o Mostres semblants a aquesta, hem debatut intensament sobre l'oportunitat de seguir realitzant convocatòries com la que ara presentem. El tema ha anat sorgint a partir de la celebració del vintè aniversari de dos festivals de films de dones, el de Créteil i el de Florència, i atenent tant els canvis

que s'han anat produint en el treball creatiu de les directores com l'atenció, molt més intensa, per part de les empreses de distribució i d'exhibició, que han permès que circulin amb una certa normalitat algunes produccions realitzades per dones, seguint, això sí, criteris de comercialitat molt estrictes, i ampliant així la panoràmica sobre el cinema fet per dones. En el moment de redactar

DRAC MÀGIC

Centre de Cultura Contemporània de Barcelona

ASSOCIACIÓ CATALANA DE CRÍTIQS I ESCRITORS CINEMATOGRÀFICS

Diputació de Barcelona

IBERIA

Ajuntament de Barcelona

Institut de Cultura

CAIXA DE CATALUNYA

ASSOCIACIÓ CULTURAL TRENTACINC

CÒPEC

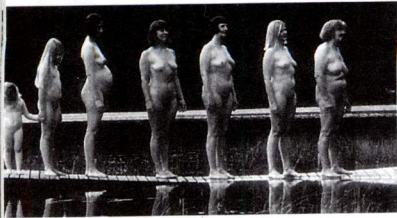
Cultura de Catalunya

CRD

Centre Municipal d'Informació i Recursos per a les Dones

Una mica d'escarlata d'Andrea Weiss

Corbes gracioses de Kiti Loustarinen

aquestes línies, a la cartellera de la nostra ciutat hi ha films de Gilliam Armstrong, Agnieszka Holland, Marleen Gorris, Jocelyn Moorhouse, Chus Gutiérrez, Mimi Leder, Marta Ballester-Coll i Beeban Kidron, la majoria d'elles reconegudes ja per la indústria i responsables de produccions d'un alt nivell tècnic que requereix implícitament grans pressupostos. Fora d'aquestes situacions de producció es troben molts materials que donen prioritat a la indagació en el terreny de la posada en escena i en el de la construcció de trames argumentals. La majoria d'aquests arguments, desproveïts de l'arquetip que el pensament políticament correcte imposa sobre la lectura del conflicte, ofereixen propostes noves i mirades sense prejudicis com a reconeixement de la diversitat i la complexitat.

Aquests materials són els que tenen per a nosaltres prioritat en la programació de cada edició de la Mostra, on són presentats en un context que permet la interrelació entre passat i futur; és a dir, en un espai que visibilitza la genealogia d'aquells aspectes que, emmudits per historiografies excel·lents, han quedat en el silenci o bé han estat tractats com a accidents dins l'esdevenir de la creació cinematogràfica i que, sota el punt de vista del debat feminista i la indagació sobre les formes i els continguts contemporanis, es revelen amb tota la seva significació. El rescat, aquest any, l'hem plantejat a través de dues seccions de les cinc de què consta la Mostra. En primer lloc, en la secció de les "Pioneres", plantejada com un espai d'aprofundiment del cinema del nord, començat a abordar l'any passat amb treballs d'Adrienne Solser, Edith Carlmir i Asta Nielsen. Aquest any es presenten treballs d'Esfir Shub, Anna Hoffman-Uddgren i Paulina Brunius, representants de l'URSS i Suècia.

L'altre espai de rescat és el "Monogràfic", en què agrupem una sèrie de films que tenen com a característica comuna l'evocació del passat a través d'imatges documentals o de ficció.

Efectivament, aquesta monografia que presentem sota el títol d'"Imatges del passat" conté tres exemples de muntatges amb material d'arxiu: A BIT OF SCARLET, THE LIFE AND TIMES OF ROSIE THE RIVETER, FOR LOVE OR MONEY i un exemple de reconstrucció d'una memòria personal relacionada amb el nostre passat més proper com és

el treball de Barbara Probst Solomon sobre la postguerra espanyola.

El record i el reconeixement al treball de Pilar Miró, una de les directores de l'Estat que més s'ha significat amb el seu treball, tant en la direcció com en la política audiovisual del país, és també per a nosaltres una oportunitat de recuperació, encara que parcial, d'una memòria col·lectiva bàsica per a les nostres referències culturals. Pel que fa als documentals i les ficcions reunits en la secció "Panorama", volem remarcar la diversitat de les procedències dels films, des del Senegal a les Filipines, passant per Finlàndia i el Canadà. Una diversitat, un cop més, també temàtica i formal. Cal posar en relleu, així mateix, la presència en la mateixa secció del treball de directores amb una llarga experiència en la realització i que, això no obstant, són pràcticament desconegudes en el nostre país, com és el cas de la realitzadora francesa Anne-Marie Miéville, la filipina Marilou Diaz-Abaya, la sueca Liv Ullmann i la nord-americana Yvonne Rainer. Al seu costat, l'emergència de noves generacions de directores ofereix un ventall de discursos valents i suggeridors sobre l'observació del món contemporani. Agraïm de nou el suport revalidat de totes les institucions públiques i privades (Ca la Dona, la Llibreria Pròleg i la Mostra Internacional de Cinema Gai i Lèsbic) que permeten la continuïtat d'aquesta manifestació i donem les gràcies, també, a totes les persones del públic que reafirmen amb la seva presència la validesa d'aquesta convocatòria.

Drac Màgic

Pepón Coromina

Homenatge organitzat per l'Acadèmia de les Artes y las Ciències Cinematogràfiques de Espanya i la Filmoteca a la figura de Pepón Coromina (1946-1987), un dels productors amb més empenya i que més va fer pel cinema català en els anys que va durar la seva activitat professional. En són testimoni alguns dels primers treballs de Bigas Luna, Pedro Almodóvar, Jordi Cadena o Gonzalo Herralde, entre d'altres. Les pel·lícules d'aquest cicle seran presentades, en una tasca coordinada pel Col·legi de Directors, bé pels seus directors, bé per alguns dels membres de l'equip tècnic i/o artístic que hi van participar. Agraïm la col·laboració de la Filmoteca Espanyola, Figaro Films i Andreu Coromina.

Pepón Coromina

Repensant en Pepón Coromina

El primer dels homenatges col·lectius a la memòria de Pepón Coromina es va fer durant la segona edició del Festival de Cinema de Barcelona, l'any 1988. Una exposició a la Sala Vinçon i un llibre amb un text de Ramón de España i altres amics van donar testimoni de la consternació per la seva pèrdua, del buit que havia produït en tots aquells per a qui Pepón Coromina havia estat font d'amistat, de complicitat i de vitalitat. Deu anys després, aquest nou homenatge té una altra significació, menys emotiva, menys directa, però d'on és més fàcil poder deduir la dimensió professional de la seva absència. La reunió entusiasta i espontània al voltant d'aquest repensament sobre Pepón Coromina només es pot entendre per la pervivència i el renaixement del seu missatge com a productor. Un productor de directors, un productor de pel·lícules, i no de projectes. Va ser capaç d'aconseguir extreure el millor dels autors que treballaven amb ell per mitjà de la seva complicitat en la creació d'horitzons comuns d'il·lusió creativa. Va entendre el valor —artístic, econòmic— de treballar amb directors nous, encara incipients. Va saber trobar el gust de la diferència. Va donar personalitat cal·ligràfica a les seves obres sense necessitat de ser dirigista. Va fer néixer les pel·lícules allí on només hi havia una actitud, una personalitat; ni una idea, encara. Aquesta actuació no especulativa es troba a faltar en el cinema espanyol actual, i això dona les claus d'aquesta retrobada. Ara ja se sap que la diferència és un valor, que les obres primeres són molt més rendibles com més convincents i autèntiques són. Que aquesta autenticitat és l'únic nord ètic que preserva qualsevol pel·lícula. La memòria de Pepón Coromina fa sentir la urgent necessitat de recuperar el gust de fer néixer pel·lícules allí on sembla que no n'hi ha, de mirar on els altres no miren. De retrobar el plaer de la construcció a partir d'intuïcions minimalistes. De sentir-se totalment responsables d'un film, de no deixar-lo mai a les mans dels altres. De no ser clients de ningú, sinó arquitectes.

Jordi Balló

Guys & Dolls

És un clàssic del teatre musical de Broadway, amb música de Frank Loesser i llibret d'Abe Burrows i Jo Swerling, que Joseph L. Mankiewicz va portar al cinema només cinc anys després de la seva primera estrena teatral i que aquí coneixem amb el títol *Ellos y ellas*. Aquests dies s'està representant al Teatre Nacional de Catalunya en una versió molt lliure, dirigida per Mario Gas.

Guys and Dolls de Joseph L. Mankiewicz

Record de Frank Sinatra i Ricardo Franco

La projecció de *Guys and Dolls* ens serveix per retre un merescut homenatge a un dels seus protagonistes, Frank Sinatra (1915-1998), mort el 15 de maig. Sis dies després, de forma sobtada, moria el cineasta espanyol Ricardo Franco (1949-1998), enmig del rodatge de la seva darrera pel·lícula, *Lágrimas negras*. Una mort que és especialment lamentable pel fet de produir-se prematurament i en un moment en què, gràcies a l'èxit assolit l'any passat amb *La buena estrella*, Ricardo Franco havia pogut deixar enrere aquella fama de cineasta maleït que l'havia acompanyat sempre. El nostre homenatge és la projecció de *Pascual Duarte*, guardonada al Festival de Cannes. Agraïm la col·laboració d'Elías Querejeta P.C. SL. per a aquesta projecció.

Pascual Duarte de Ricardo Franco

Propera quinzena:
And the Oscar goes to...

Propers cicles:
Yasujiro Ozu. Centenari de George Gershwin. *France vue par...*

Avís

Recordem a tot el públic que fins el proper 15 de setembre (inclòs) la primera sessió de la tarda començarà a les 17.30 hores.

17.30

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Padenie dinastii romanovykh / La caiguda dels Romanov

Esfir Shub, 1927. URSS. Muda, amb rètols en català.

Combinació de diferents fonts documentals per analitzar un episodi històric des d'una perspectiva revolucionària. Les imatges són filmacions fetes entre 1912 i 1917. Alguns fragments són de pel·lícules, considerades contrarevolucionàries, entorn de la vida del tsar Nicolàs II que la cineasta va utilitzar per legitimar la Revolució d'Octubre.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Fadren / El pare

Anna Hoffman-Uddgren, 1912. Int.: August Falck, Karin Alexandersson, Renée Björling, Johan Ljungquist. Suècia. Muda, amb rètols en català.

El dramàtic dilema entre la vida i la mort dins d'un espai burgès i a través d'un conflicte de parella. Basat en l'obra d'August Strindberg.

Lev livet leende / Viure somrient

Pauline Brunius, 1921. Int.: Olof Winnerstrand, Frida Winnerstrand, Palle Brunius, Eyvor Lindberg. Suècia. Muda, amb rètols en català.

El mal humor matinal és una raó important per intentar canviar la vida, encara que això tingui conseqüències terribles.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

El pájaro de la felicidad

Pilar Miró, 1993. Int.: Mercedes Sampietro, Aitana Sánchez-Gijón, José Sacristán, Carlos Hipólito, Jordi Torras. Espanya. VE.

Un balanç en femení fet des de la maduresa i vers una solitud assumida com a signe de la pròpia identitat. "El film és doble moviment: es mou i commou en la lliscant quietud que representa, des de la qual ens ensenya, a mitja veu, l'art de no acceptar allò inacceptable i, en la que representa una bonica paradoxa de la fugida cap endavant, la resposta d'un ésser lliure a la degradació de la llibertat" (Àngel Fernández-Santos).

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

You Can't Beat a Woman! / No pots apallissar una dona

Gail Singer, 1997. Canadà. VOSC.

Proposta suggeridora sobre el tema de la violència contra les dones, en països molt diferents del món, és a dir, mostrant-lo com un fenomen global, i no pas centralitzat en una determinada cultura. D'altra banda, també s'analitza el grau de culpabilitat que tenen determinades institucions o persones, d'àmbits com el legal, el social, el mèdic o el religiós, que mantenen una certa tolerància respecte al fenomen. A més, és un documental que ofereix una mirada irreverent sobre l'ordre patriarcal.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

The Life and Times of Rosie the Riveter / La vida i els temps de Rosie la Captivadora

Connie Field, 1980. EUA. VOSC.

"Rosie the Riveter" va ser el símbol de les dones treballadores durant la Segona Guerra Mundial, quan milers de dones van entrar al mercat laboral dels Estats Units, sota la crida de "Fes la feina que ell deixa", substituint els homes que anaven al front, una situació que va ensorrar molts prejudicis sobre la capacitat de les dones, però que també va generar conflictes. El film ofereix el retrat de cinc "Rosies" que recorden les seves històries i presenta alhora un ampli conjunt de material visual i sonor sobre aquella època.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

My Feminism / El meu feminisme

Dominique Cardona, Laurie Colbert, 1997. Canadà. VOSC.

Mosaic exhaustiu amb una invitació a la reflexió sobre el fet que la revolució feminista encara continua.

Guerrillas in Our Midst / Guerrilles entre nosaltres

Amy Harrison, 1992. EUA. VOSC.

Aguda exploració sobre les maquinacions polítiques comercials del món de l'art durant el boom dels 80.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

The Watermelon Woman / La mujer de la sandía

Cheryl Dunye, 1995. Int.: Cheryl Dunye, Guin Turner, Valerie Walker, Lisa Marie Bronson, Toshi Reagon, Camille Paglia. EUA. VOSE.

Confluència de dues històries: la d'una actriu llegendària i la d'una relació lesbiana interracial que especula sobre els límits entre la ficció i la realitat.

19.30

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Naisenkaari / Corbes gracioses

Kiti Luostarinen, 1997. Finlàndia. VOSC.

Visió personal sobre la convivència de les dones amb el seu cos. Més de cinquanta dones cedeixen la seva imatge per convertir-se en objecte d'estudi.

The Body Beautiful / El cos bonic

Ngozi Onwurah, 1991. Gran Bretanya. VOSC.

La transcendència d'una equivocada cultura del cos i de la identitat sexual i racial.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

My Feminism / El meu feminisme

Dominique Cardona, Laurie Colbert, 1997. Canadà. VOSC.

Mosaic exhaustiu amb una invitació a la reflexió sobre el fet que la revolució feminista encara continua.

Guerrillas in Our Midst / Guerrilles entre nosaltres

Amy Harrison, 1992. EUA. VOSC.

Aguda exploració sobre les maquinacions polítiques comercials del món de l'art durant el boom dels 80.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Curtmetratges de realitzadores catalanes:

Kisses in New York. Gemma Sala, 1994. EUA-Espanya. SD.

El il·limoner. Roser Aguilar, 1997. Catalunya. VC.

Ni tan sols tens els ulls blaus. Anna Rúa, 1997. Catalunya. VC.

Curtmetratges de l'ECAM (Escuela de Cinematografía y del Audiovisual de la Comunidad de Madrid):

Blanco perfecto. Pilar Ruiz Gutiérrez. Espanya, 1996. VE.

El hombre de al lado. Rosa Blas. Espanya, 1996. VE.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

When the War Was Over / Quan va acabar la guerra

Barbara Probst Solomon, 1997. EUA. VOSC.

Documental biogràfic sobre les experiències viscudes per l'escriptora nord-americana Barbara Probst Solomon en la seva estada a Europa a la fi dels anys 40, un itinerari que la va dur a Alemanya, París, Madrid i Catalunya, on es va relacionar amb intel·lectuals, dissidents, anarquistes i membres del moviment de resistència catalana. Va col·laborar també en la fuga de Nicolàs Sánchez Albornoz i Manuel Lamana del camp de treball d'El Valle de los Caídos.

Amb la presència de Barbara Probst Solomon, Romà Gubern i Teresa Juvet

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

For Love or Money / Per amor o per diners

Megan McMurchy, Jeni Thornley, 1983. Austràlia. VOSC.

Amb imatges de més de 200 films, pel·lícules domèstiques, noticiaris, cartes, retalls de diaris i altres fonts documentals, el film reconstrueix la lluita per la supervivència i l'alliberament de les dones a Austràlia, des de la fi del segle XVIII, quan les presones britàniques eren traslladades a la zona, fins els passats anys 60.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Enskilda samtal / Confessions privades

Liv Ullmann, 1997. Int.: Pernilla August, Max von Sydow, Samuel Fröler, Thomas Hanzon, Anita Björk. Suècia. VOSC.

El tercer llargmetratge com a directora de l'actriu Liv Ullmann té com a guionista Ingmar Bergman, que perllonga la història dels seus pares, ja iniciada a *Les millors intencions*, i els situa davant una relació triangular, quan la mare, insatisfeta en l'àmbit emocional, estableix una relació il·lícita amb un jove clergue. És un debat entre el compromís i el desig. Contradiccions compartides sobre sofriment i extrema felicitat alhora.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Sa Pudog ng Bayag / En el melic del mar

Marilou Diaz-Ayala, 1998. Int.: Auroré Yllana, Elizabeth Oropesa, Chin Chin Gutiérrez, Rolando Tinio, Pen Medina. Filipines. VOSC.

Les protagonistes són tres dones que representen tres visions diferents sobre la maternitat. D'una cinematografia tan desconeguda per a nosaltres com és la filipina, ens arriba una aproximació molt il·lustrativa i plena d'observacions sobre la vida quotidiana i les relacions socials en una remota illa de pescadors durant els anys 50.

22.00

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

The Watermelon Woman / La mujer de la sandía

Cheryl Dunye, 1995. Int.: Cheryl Dunye, Guin Turner, Valerie Walker, Lisa Marie Bronson, Toshi Reagon, Camille Paglia. EUA. VOSE.

Confluència de dues històries: la d'una actriu llegendària i la d'una relació lesbiana interracial que especula sobre els límits entre la ficció i la realitat.

Amb la presència de Cheryl Dunye

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

A Bit of Scarlet / Una mica d'escarlata

Andrea Weiss, 1996. Gran Bretanya. VOSC.

Contribució intel·ligent a la història de la representació de les sexualitats gay i lesbiana en el cinema britànic, des dels anys cinquanta fins als nostres dies, i que provoca la hilaritat tot divulgant escenes antològiques extretes de films de ficció i units en una narració de l'actor Ian McKellen. És un contrapunt del film americà de característiques similars, *The Celluloid Closet*.

Amb la presència d'Andrea Weiss

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Enskilda samtal / Confessions privades

Liv Ullmann, 1997. Int.: Pernilla August, Max von Sydow, Samuel Fröler, Thomas Hanzon, Anita Björk. Suècia. VOSC.

El tercer llargmetratge com a directora de l'actriu Liv Ullmann té com a guionista Ingmar Bergman, que perllonga la història dels seus pares, ja iniciada a *Les millors intencions*, i els situa davant una relació triangular, quan la mare, insatisfeta en l'àmbit emocional, estableix una relació il·lícita amb un jove clergue. És un debat entre el compromís i el desig. Contradiccions compartides sobre sofriment i extrema felicitat alhora.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Mossane / Mossane

Safi Faye, 1996. Int.: Abou Camara, Alpha Diouf, Magou Seck, Issou Niang, Moustapha Yade. Senegal-França. VOSC.

Al Senegal una llegenda explica que cada dos-cents anys neix una dona condemnada, per la seva bellesa, a un destí fatal. Aquest sembla que és el fat de Mossane, una noia desitjada pel seu propi germà i que, des de petita, ja té el matrimoni concertat. Mossane lluitarà contra aquesta imposició ancestral, quan se sent atreta per una estudiant pobre.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Murder and Murder / Assassinat i assassinat

Yvonne Rainer, 1996. Int.: Joanna Merlin, Kathleen Chalfant, Catherine Kellner, Isa Thomas, Yvonne Rainer. EUA. VOSC.

Mildred és una professora, de classe alta, ja en la cinquantena i que ha estat lesbiana tota la vida. Doris és una dona de classe més modesta, que ha complert ja els 60, que va ser mare soltera i que mai ha tingut un treball segur. Mildred i Doris es coneixen i s'enamoren. La pel·lícula és una mirada, partint d'una relació lesbica, sobre la maduresa de les dones, des de la mediació política i mitjançant els gèneres cinematogràfics més variats.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Female Perversions / Perversions de mujer

Susan Streitfeld, 1996. Int.: Tilda Swinton, Amy Madigan, Karen Sillas, Frances Fisher, Laila Robins, Dale Shuger. EUA. VOSE.

A partir de la història dels problemes d'una jove advocada i la seva germana, el film posa en escena algunes manifestacions del malviure que el patriarcat imposa a les dones. Les propostes del feminisme de la diferència esdevenen clarividents. Realitzat a partir del llibre *Female Perversions: The Temptations of Emma Bovary*, de la doctora Louise Kaplan, i amb Tilda Swinton, la protagonista d'*Orlando*.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:

Nous sommes tous encore ici / Encara som aquí

Anne-Marie Miéville, 1997. Int.: Auroré Clément, Bernardette Lafont, Jean-Luc Godard, David Amigoni, Vincent Babel, Daniel Geiser. França. VOSC.

El film està estructurat com un concert de música clàssica, en el qual, a partir dels diferents moviments, la directora continua les investigacions iniciades amb anteriors films seus a l'entorn de la solitud, l'amor, l'amistat i la relació amb l'altre. En la primera part, i a partir de Plató, dues dones reprenen una discussió amb un interessant joc de preguntes i respostes. En les altres dues parts, el protagonista és Godard, bé llegint un text de Hannah Arent, bé en la seva trobada amb una dona que el visita.

DILLUNS 8

DIMARTS 9

DIJOURS 10

DIJOURS 11

DIVENDRES 12

DISSABTE 13

DIUMENGE 14

VI Mostra Internacional de Films de Dones:
A Bit of Scarlet / Una mica d'escarlata
 Andrea Weiss, 1996. Gran Bretanya. VOSC.

Contribució intel·ligent a la història de la representació de les sexualitats gay i lesbiana en el cinema britànic, des dels anys cinquanta fins als nostres dies, i que provoca la hilaritat tot divulgant escenes antològiques extrems de ficció i units en una narració de l'actor Ian McKellen. És un contrapunt del film americà de característiques similars, *The Celluloid Closet*.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:
You Can't Beat a Woman! / No pots apallissar una dona
 Gail Singer, 1997. Canadà. VOSC.

Proposta suggeridora sobre el tema de la violència contra les dones, en països molt diferents del món, és a dir, mostrant-lo com un fenomen global, i no pas centralitzat en una determinada cultura. D'altra banda, també s'analitza el grau de culpabilitat que tenen determinades institucions o persones, d'àmbits com el legal, el social, el mèdic o el religiós, que mantenen una certa tolerància respecte al fenomen. A més, és un documental que ofereix una mirada irreverent sobre l'ordre patriarcal.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:
Padenie dinastii romanovykh / La caiguda dels Romanov
 Esfir Shub, 1927. URSS. Muda, amb rètols en català.

Combinació de diferents fonts documentals per analitzar un episodi històric des d'una perspectiva revolucionària. Les imatges són filmacions fetes entre 1912 i 1917. Alguns fragments són de pel·lícules, considerades contrarevolucionàries, entorn de la vida del tsar Nicolàs II i que la cineasta va utilitzar per legitimar la Revolució d'Octubre.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:
Nous sommes tous encore ici / Encara som aquí
 Anne-Marie Miéville, 1997. Int.: Aurore Clément, Bernardette Lafont, Jean-Luc Godard, David Amigoni, Vincent Babel, Daniel Geiser. França. VOSC.

El film està estructurat com un concert de música clàssica, en el qual, a partir dels diferents moviments, la directora continua les investigacions iniciades amb anteriors films seus a l'entorn de la solitud, l'amor, l'amistat i la relació amb l'altre. En la primera part, i a partir de Plató, dues dones reprenen una discussió amb un incessant joc de preguntes i respostes. En les altres dues parts, el protagonista és Godard, bé llegint un text de Hannah Arent, bé en la seva trobada amb una dona que el visita.

Pepón Coromina:
Barcelona Sur
 Jordi Cadena, 1981. Int.: Marta Molins, Alma Muriel, Jaime Moreno, Paca Gabaldón, Àngel Jové, Iran Eory. Catalunya-Mèxic. VE.

L'amistat de dues dones que es mouen en els ambients marginals de la ciutat i el desig de venjança envers els homes que les exploten configuren l'eix principal d'aquest film, que és un recorregut per la Barcelona "dura", on la prostitució, les drogues i la delinqüència formen part, constantment, del decorat. Més enllà de la tradició del policíac local, és una visió postmoderna del gènere.

Record de Frank Sinatra:
Guys and Dolls / Tios i ties
 Joseph L. Mankiewicz, 1955. Int.: Marlon Brando, Frank Sinatra, Jean Simmons, Vivian Blaine, Robert Keith, Stubby Kaye. EUA. VOSC.

"En el film *Ellos y ellas*, Mankiewicz no s'adapta al musical, sinó que hi adapta el musical, i el resultat és aquesta insòlita introspecció en un món en el qual el ritme delirant sembla que és l'absència i la causa. Definitivament, *Ellos y ellas* és el primer musical psicològic —el primer i l'únic, malgrat Robert Wise— de la història del cinema" (Terenci Moix). Una aposta arriscada —en Cinemascope i amb coreografia de Michael Kidd— que Mankiewicz guanyà sens dubte.

Record de Ricardo Franco:
Pascual Duarte
 Ricardo Franco, 1975. Int.: José Luis Gómez, Paca Ojea, Héctor Alterio, Joaquín Hinojosa, Eduardo Calvo, Diana Pérez de Guzmán. Espanya. VE.

Adaptació de la novel·la de Camilo José Cela *La familia de Pascual Duarte*, en la qual es relata la història d'una família de camperols a les terres ermes d'Extremadura. La desesperació davant la pobresa i l'opressió condueixen el fill a una violència cega i instintiva que culminarà en la seva execució amb *garrote vil*. El film va fer guanyar el premi d'interpretació a l'actor José Luis Gómez al Festival de Cannes.

Sessió especial / Record de Frank Sinatra:
Guys and Dolls / Tios i ties

Joseph L. Mankiewicz, 1955. Int.: Marlon Brando, Frank Sinatra, Jean Simmons, Vivian Blaine, Robert Keith, Stubby Kaye. EUA. VOSC.

"En el film *Ellos y ellas*, Mankiewicz no s'adapta al musical, sinó que hi adapta el musical, i el resultat és aquesta insòlita introspecció en un món en el qual el ritme delirant sembla que és l'absència i la causa. Definitivament, *Ellos y ellas* és el primer musical psicològic —el primer i l'únic, malgrat Robert Wise— de la història del cinema" (Terenci Moix). Una aposta arriscada —en Cinemascope i amb coreografia de Michael Kidd— que Mankiewicz guanyà sens dubte.

Pepón Coromina:
El asesino de Pedralbes
 Gonzalo Herralde, 1977. Int.: José Luis Cerveto, Fernando Chamorro, Antonio García, Rafael Gavilán, Doctor Obiols, José Martí Gómez. Catalunya. VE.

José Luis Cerveto es va reconèixer culpable de l'assassinat d'un matrimoni de l'alta burgesia. Les dues penes de mort a què havia estat condemnat li van ser commutades. Per primera vegada una càmera entra en una institució penitenciària i escolta les raons del Mal. "Allò que m'interessava fonamentalment era, a través d'un cas límit, desqualificar les motivacions tranquil·litzadores i deixar obert un interrogant" (Gonzalo Herralde).

Pepón Coromina:
Caniche
 Bigas Luna, 1979. Int.: Consol Tura, Àngel Jové, Linda Pérez Gallardo, Marta Molins, Cruz Tobar, Sara Grey. Catalunya. VE.

Dos germans, un gos d'aigua i la música de Bela Bartok. Un espai tancat. Un autor creatiu, morbós i fascinant. A les seves mans, una anècdota mínima es converteix fàcilment en història. Un film en la línia de Bilbao, que a l'època de la seva estrena va ser qualificat, amb gran disgust del director, amb una "S", que llavors, desapareguda la censura, servia per indicar quins films podien ferir la sensibilitat de l'espectador.

Pepón Coromina:
Bilbao
 Bigas Luna, 1978. Int.: Àngel Jové, Isabel Pisano, María Martín, Jordi Torras, Francisco Falcón, Marta Molins. Catalunya. VC.

Ambientada al barri del Raval de Barcelona, *Bilbao* és una de les pel·lícules més obsessives de Bigas Luna, on un psicòpata se gestiona una prostituta del barri —el personatge que dona títol al film— i la converteix en el centre del seu fetixisme afegint-la a la seva col·lecció d'objectes èrotics. La segona producció de Pepón Coromina va ser una de les propostes més arriscades i innovadores del cinema català al llarg de la seva història.

Pepón Coromina:
La plaça del Diamant
 Francesc Betriu, 1981. Int.: Silvia Munt, Lluís Homar, Joaquim Cardona, Elisenda Ribas, Josep Minguell, Marta Molins, Lluís Julià, Paca Gabaldón. Catalunya. VOSE.

Aquesta adaptació de la novel·la de Mercè Rodoreda —que la propera temporada serà convertida en un musical en un dels teatres de la ciutat— ens permet un recorregut nostàlgic pel barri de Gràcia de la mà de la Colometa i en Quimet, dos joves enamorats que veuen com la seva vida es veu afectada pels mals temps que corren. El període històric del film abasta des de la proclamació de la Segona República fins l'inici dels anys 50.

Pepón Coromina:
Últimas tardes con Teresa
 Gonzalo Herralde, 1983. Int.: Maribel Martín, Àngel Alcázar, Patricia Adriani, Cristina Marsillach, Marta Molins, Mónica Randall. Catalunya. VE.

A la Barcelona dels anys 50 un jove de barriada coneix una noia de l'alta societat, Teresa. La seva relació fa que ambdós coneguin un món diferent del que sempre els ha envoltat. És una adaptació de la novel·la de Juan Marsé. També hi intervenen Charo López, Juanjo Puigcorbó, Alberto Closas i José Bódalo.

Començarà a les 20 hores

Pepón Coromina:
Navajeros
 Eloy de la Iglesia, 1980. Int.: José Luis Manzano, José Sacristán, Verónica Castro, Isela Vega, María Martín. Catalunya-Mèxic. VE.

Inspirat en la figura real d'un delinqüent juvenil, El Jaro, que es va enamorar d'una noia drogadoicte, però que no va poder sortir del forat de degradació on havia caigut ja a l'edat de 14 anys, malgrat els esforços d'una prostituta que el va voler ajudar. "El personatge està situat en un món proper al reportatge periodístic més truculent. Alhora, però, el tractament que el film dona a aquest personatge s'acosta també a l'estètica del còmic contemporani en la recerca de la figura èpica del bandoler infantil" (Esteve Ribambau).

Pepón Coromina:
L'obscura història de la cosina Montse
 Jordi Cadena, 1977. Int.: Ana Belén, Ovidi Montllor, Christa Leem, Gabriel Renom, Xabier Elorriaga. Catalunya. VC.

A partir d'una narració en dos temps i amb un alt contingut eròtic, s'evoquen les relacions entre diferents personatges, especialment la figura d'una assistent social enamorada d'un presidiari de la Model. És una adaptació de la novel·la de Juan Marsé, amb una actualització dels personatges que deixa en segon pla el valor testimonial sobre una època per a concentrar-se en un exercici d'estil que trobarà la seva millor plasmació a *La senyora*.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:
Fadren / El pare. Anna Hoffman-Uddgren, 1912. Suècia. Muda, amb rètols en català.
 El dramàtic dilema entre la vida i la mort dins d'un espai burgès i a través d'un conflicte de parella.

Lev livet leende / Viure somrient. Pauline Brunius, 1921. Suècia. Muda, amb rètols en català.
 El mal humor matinal és una raó important per intentar canviar la vida, encara que això tingui conseqüències terribles.

Naisenkaari / Corbes gracioses. Kiti Luostarinen, 1997. Finlàndia. VOSC.
 Visió personal sobre la convivència de les dones amb el seu cos. Més de cinquanta dones cedeixen la seva imatge per convertir-se en objecte d'estudi.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:
The Life and Times of Rosie the Riveter / La vida i els temps de Rosie la Captivadora
 Connie Field, 1980. EUA. VOSC.

"Rosie the Riveter" va ser el símbol de les dones treballadores durant la Segona Guerra Mundial, quan milers de dones van entrar al mercat laboral dels Estats Units, sota la crida de "Fes la feina que ell deixa", substituïnt els homes que anaven al front, una situació que va ensorrar molts prejudicis sobre la capacitat de les dones, però que també va generar conflictes. El film ofereix el retrat de cinc "Rosies" que recorden les seves històries i presenta alhora un ampli conjunt de material visual i sonor sobre aquella època.

VI Mostra Internacional de Films de Dones:
For Love or Money / Per amor o per diners
 Megan McMurchy, Jeni Thornley, 1983. Austràlia. VOSC.

Amb imatges de més de 200 films, pel·lícules domèstiques, noticiaris, cartes, retalls de diaris i altres fonts documentals, el film reconstrueix la lluita per la supervivència i l'alberament de les dones a Austràlia, des de la fi del segle XVIII, quan les presones britàniques eren traslladades a la zona, fins els passats anys 60.

Pepón Coromina:
La cripta
 Cayetano del Real, 1981. Int.: José Sacristán, Rafaela Aparicio, Carlos Lucena, Blanca Guerra, Marta Molins, Arnau Vilardobé. Catalunya-Mèxic. VE.

El comissari Flores treu un estrafolari personatge del psiquiàtric perquè l'ajudi a trobar una alumna d'un internat, desapareguda en estranyes circumstàncies. Adaptació de la novel·la *El misterio de la cripta embrujada* d'Eduardo Mendoza, alhora cognominada del film, on la Barcelona fotografiada per Jaume Peracaula té un gran protagonisme i on també apareixen Mario Gas, Alfred Luchetti i Assumpta Serna, quan encara es deia Rodés.

Pepón Coromina:
Museu d'ombres
 Manuel Cussó-Ferrer, 1984. Int.: Cesc Gelabert, Marta Molins, Francesc Jarque, Pepón Coromina. Catalunya. VC.

Curtmetratge de temàtica fantàstica inspirat en la narració de Joan Peruchó.

Angoixa
 Bigas Luna, 1986. Int.: Zeld Rubinstein, Michael Lerner, Talia Paul, Clara Pastor, Àngel Jové, Isabel García Lorca. Catalunya. VC.

El cinema dins del cinema. La pantalla d'un cinema dins la pantalla d'un altre cinema. La finestra indiscreta convertida en pantalla indiscreta. Bigas Luna convertit en Hitchcock i Mercabarna, en Los Angeles.

Pepón Coromina:
Pepi, Lucy, Bom i otras chicas del montón
 Pedro Almodóvar, 1980. Int.: Carmen Maura, Concha Gregori, Alaska, Kitty Manver, Cecilia Roth, Félix Rotaeta. Catalunya. VE.

Primer llargmetratge de Pedro Almodóvar, on tres dones d'edat i condicions diferents ens introdueixen en un Madrid diferenciat. Malgrat els seus defectes tècnics, l'originalitat, el frescor i el sentit de l'humor la converteixen en una de les propostes més interessants del decenni. "Pepón va ser l'única persona que va veure en *Pepi, Lucy y Bom...* una pel·lícula" (Pedro Almodóvar).